

synes ikke, der kan være nogen Tvivl om, at der tales om virkelige militære Styrker, og da denne Artikel baade efter Genève-protokollen og efter den Forklaring, som blev givet ved Afslutningen af Locarno-Traktaten, skal forstaas saaledes, at enhver Stat er forpligtet til loyalt og virksomt at samarbejde for at faa Pagten respekteret og for at modsætte sig enhver Angrebs-handling i et Omfang, som er foreneligt med dens militære Stilling, og hvorved der tages Hensyn til dens geografiske Beliggenhed, saa forekommer det mig, at den Stat, der afskaffer sit Forsvarsvæsen, ikke er i Stand til at opfylde disse Forpligtelser og derved ogsaa tilkendegiver, at den ikke agter at opfylde disse Forpligtelser. Under alle Omstændigheder kan det vel neppe heller bestrides, at hvis flere Stater saaledes sætter sig selv ud af Stand til at deltage i Haandhævelsen af Folkeforbundsforpligtelserne, undermineres den Solidaritetsfølelse, hvorpaa Folkeforbundet hviler, og saa vil den Sikkerhed, som Forbundet skulde yde den enkelte Stat, svinde ind til et Intet.

Man kan heller ikke se bort fra, at den enkelte Stat har en Pligt til Selvforsvar, en Folkeforbundspligt til Selvforsvar. Det blev stærkt betonet i Genève i 1924, da Genève-Protokollen var til Behandling, idet Ordføreren for første Kommission, Politis, udtalte, at denne Protokol byggede paa den Forudsætning, at den Stat, der bliver angrebet, maa og skal begynde med at forsvare sig ved egne Kræfter, indtil Hjælpen kommer. Denne Udtalelse fremkom netop paa Grund af det danske Afrustningsforslag. Den praktiske Betydning heraf er, at hvis en Stat, der bliver angrebet, ikke forsvarer sig ved egne Kræfter, indtil Hjælpen kan komme, saa faar den rimeligvis slet ingen Hjælp, for det er nu, som Lloyd George en Gang sagde i det engelske Underhus: Vi kan ikke hjælpe den Stat, som ikke vil hjælpe sig selv. Saa Pligten til Selvforsvar kan man heller ikke se bort fra.

Saa var der Udtalelsen om, at Folkeforbundet jo dog har optaget Tyskland, som er afrustet eller nedrustet i højere Grad forholdsmaessig set, end Danmark vil blive, naar det foreliggende Lovforslag bliver vedtaget — saaledes led den højtærede Ministers Ord. Det ærede Medlem, som er Ordfører for mit Parti (Maegaard), var noget inde paa dette og udtalte sin Tvivl om Rigtigheden af denne Udtalelse: Jeg skal tillade mig at give nogle Oplysninger til nærmere Belysning af denne Udtalelse — jeg skal kun gaa ind paa Forholdene vedrørende Hærene, for det forstaar jeg mig nu en Gang bedst

paa. Det her foreslaaede Vagtkorps er opført til at skulle koste godt $7\frac{1}{4}$ Mill. Kr. aarlig. Danmark har $3\frac{1}{4}$ Mill. Indbyggere, Tyskland ca. 63 Millioner, Tyskland er altsaa rundt regnet 20 Gange saa stort, og Tysklands Udgifter til Hæren skulde ifølge denne Udtalelse altsaa være mindre end $7\frac{1}{4}$ Million Gange 20, altsaa mindre end 145 Mill. Kr. Da nu 1 Krone i Købeevne omtrent kan sættes lig med 1 Guldmark, kan man sige mindre end 145 Mill. Guldmark. Tyskland har for det første en Righær, Reichsheer, paa 100 000 Mand, og ifølge Budgettet for indeværende Aar koster Reichsheer ikke 145 Millioner, men 481 Mill. Guldmark, altsaa mere end 3 Gange saa meget som efter dette Forslag, forholdsmaessigt set. Dernæst har Tyskland et militært organiseret og militært udrustet indkaserneret Politikorps, Schupo, paa 150 000 Mand. Det er et fuldt anvendeligt Krigsapparat, der vel nærmest skulde svare til vort Vagtkorps, men dog med den Forskel, at i det tyske Korps ligger Mandskabet til Tjeneste i alle de 12 Aar, for hvilke de er hvervet, medens de herhjemme kun skal ligge i 4 Maaneder plus 2 Gange 12 Dage i Løbet af de 12 Aar. Dette Vagtkorps koster aarligt skønsmæssigt udregnet 374 Mill. Guldmark. Udgifterne til Tysklands Landmilitærvæsen er altsaa aarligt i alt 855 Mill. Guldmark eller ca. 6 Gange saa meget som Udgifterne til det her foreslaaede Vagtkorps, og det er forholdsmaessigt set. Det svarer altsaa til, at vi skulde have en Hær, der kostede ca. 43 Mill. Kr. aarlig; den, vi har, koster knap 30 Mill. Kr. Eller hvis vi ser paa, hvorledes Udgifterne stiller sig i Forhold til hele Statsbudgettet, saa udgør Udgifterne til vor nuværende Hærordning knap 8 pCt. af Statsbudgettet, medens Udgifterne til den tyske Hær er 14 pCt. af det tyske Statsbudget.

Altsaa det „afrustede“ Tyskland ofrer ca. en halv Gang mere paa sin Hær end det „stærkt rustede“ Danmark! Ja, saadan er Forholdet. Og ser vi paa de andre Lande, som er afrustet i Henhold til Fredstraktaterne, og som den højtærede Forsvarsminister ogsaa omtalte som Lande, vi skulde komme paa Linie med, saa ofrer Bulgarien ikke som vi knap 8 pCt. af Statsudgifterne, men 18,5 pCt. af Statsudgifterne paa sin Hær, Østrig ofrer ca. 9 pCt. og Ungarn 8,1 pCt. Man vil altsaa se, at vi ved Hærloven af 1922 er gaaet længere ned med vore Rustninger end noget af de Lande, som den højtærede Forsvarsminister vilde have, vi skulde komme paa Linie med gennem det foreliggende Forslag. Hvis